

ת"פ 28454/12/17 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28454-12-17 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלונית

הנאשמת

גזר דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הליך הוכחות בהתנהגות פרועה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ובתקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק.

העובדות שבהן הורשעה הנאשמת בהכרעת הדין

2. ביום 09.12.2017 בשעות הבוקר, בבית החולים הדסה עין כרם בירושלים, שהתה הנאשמת בחדר שבו אושפזה אמה. הנאשמת צעקה וקיללה את הצוות הרפואי במחלקה.

בעקבות התנהגותה הוזעק למקום הקב"ט דימיטרי שהציג את עצמו לפני הנאשמת וביקש ממנה להתלוות אליו אל מחוץ למחלקה. בתגובה התקרבה אליו הנאשמת וקיללה אותו. הקב"ט דימיטרי עזב את החדר והנאשמת סגרה את דלת החדר שבו שהתה תוך שהדלת פגעה בכתפו. הקב"ט דימיטרי שב למקום מלווה במאבטח טילאהון ובאחמ"ש סיסאי, ושלושתם הודיעו לנאשמת שהיא מעוכבת וביקשו ממנה שלא לעזוב את שטח המחלקה. הנאשמת ניסתה לברוח מהמחלקה אולם הקב"ט דימיטרי סגר את הדלת כדי למנוע ממנה לעשות כן. בתגובה צעקה הנאשמת, הניפה את ידיה, ואמרה למאבטחים: "יא אתיופי שחור שתישרף בגיהנום" וגם: "בני זונות". לאחר שדלת המחלקה נפתחה לצורך כניסת עובדת ניקיון, יצאה הנאשמת מהמחלקה אל עבר המעליות והקב"ט דימיטרי ניסה לבלום אותה. בתגובה שפכה הנאשמת קפה על פניו ועל ידו של הקב"ט דימיטרי מתוך כוס שהחזיקה בידה. לבסוף הצליחו המאבטחים להשתלט עליה והכניסו אותה לחדר, אולם גם בחדר דחפה אותם הנאשמת וקיללה אותם עד שהגיעו שוטרים למקום.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 28.07.2019. כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשמת אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, התעסוקתי של הנאשמת.

הנאשמת בת 49, רווקה, אם לילדה בת 17 הנמצאת בחזקת אביה. מתגוררת בדירה השייכת לאמה. מזה שנים רבות אינה עובדת בעקבות פציעה, ומתקיימת מקצבאות שונות של הביטוח הלאומי.

לנאשמת 12 שנות לימוד לצד תעודת בגרות עיונית מלאה. הנאשמת שירתה שירות צבאי מלא כפקידה, ובמהלכו נשאה עונש מאסר בכלא צבאי בגין עבירת אלימות. לאחר שחרורה למדה לתואר ראשון בקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת תל אביב במשך שלוש שנים. במהלך תקופה זו נפגעה מירי בגב התחתון.

הנאשמת מוכרת לשירותי הרווחה מזה שנים רבות. לאורך השנים עבדה בעבודות מזדמנות תוך שניהלה אורח חיים שולי והתמכרות. הנאשמת מסרה שכיום היא בעלת רישיון לשימוש בקנאביס רפואי. הנאשמת שללה שימוש בחומרים משני תודעה ושללה נזקקות בתחום השימוש בסמים. מחוות דעת פסיכיאטרית בעניינה עולה שהיא אובחנה בעבר כסובלת מהפרעת אישיות, מצבים דיכאוניים והתמכרות לתרופות.

לחובת הנאשמת עבר פלילי הכולל עשר הרשעות קודמות. חמישה תיקים פליליים נוספים מתנהלים נגדה כיום.

בהתייחס לעבירה הנוכחית, התקשתה הנאשמת לקבל אחריות על מעשיה ונראה כי היא חווה את עצמה כקורבן באירוע. הנאשמת מסרה שחשה מותקפת על ידי המאבטח, כאשר כל חפצה היה לשהות לצד מיטת אימה ולסעוד אותה.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת, צוינו: מצוקה נפשית מתמשכת, תחושות בדידות ודחייה אשר ברקע להן עומדים יחסים בלתי מטיבים והתקשרות לא בטוחה עם דמויות משמעותיות ראשוניות וחסך בסיפוק צרכים רגשיים בסיסיים; תחושות קשות של קיפוח, חוסר ערך וקורבנות שחשה במהלך השנים במסגרות שונות; קשיים רגשיים ומציאות חיים מורכבת; מצב נפשי מורכב הכולל דיכאונות והפרעת אישיות מאובחנת; אירוע טראומתי בעברה אשר העצים את דפוסי אישיותה הבעייתיים; נטייה לפעול באופן אימפולסיבי, תוקפני ואלים במצבי לחץ ומצוקה תוך קושי לראות את השלכות הדברים על הסובבים ויצירת תגובות של דחייה והתנגדות מצד הסביבה כלפיה; קושי לבחון דפוסים אלימים; נטייה להחזיק בעמדה המעניקה לגיטימציה להתנהלותה; וקושי להפיק תועלת מהליך טיפולי.

על רקע התייחסות הנאשמת לעבירה וחוסר נכונותה להכיר בבעייתיות שבהתנהגותה, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינה.

לאור כל האמור **המליץ שירות המבחן לגזור על הנאשמת מאסר מותנה ופיצוי למתלונן**, תוך שסבר שקיימת חשיבות לענישה הרתעתית ומציבת גבולות בעניינה.

טיעוני הצדדים וראיותיהם לעונש

4. כראיות לעונש מטעם התביעה הוגשו פלט הרשעותיה הקודמות של הנאשמת, וכן כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין בת"פ 2332-01-16 של בית משפט השלום בירושלים שבו הוטל על הנאשמת מאסר על תנאי.

5. באת-כוח המאשימה, עו"ד ליטל אריאלי, ביקשה לגזור על הנאשמת עונש בן שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות בכפוף להתאמתה, ולהפעיל את המאסר המותנה בן 30 הימים, במצטבר לעונש המאסר שיוטל כך שהנאשמת תישא ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות. לחלופין אם לא תימצא מתאימה לעבודות שירות, עתרה לגזור על הנאשמת חודשיים מאסר בפועל ולהפעיל את חודש המאסר המותנה במצטבר כך שהנאשמת תישא תקופת מאסר כוללת בת שלושה חודשים, והכול לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. אשר למיקומה של הנאשמת בתוך המתחם, טענה שיש למקמה באמצעו בשל עברה הפלילי המכביד, ובשל אי קבלת האחריות על המעשים.

6. בא-כוח הנאשם, עו"ד זכריה שנקולבסקי, עתר להארכת התנאי שתלוי ועומד נגד הנאשמת, ולחלופין להפעילו בחופף בדרך של עבודות שירות אם תימצא מתאימה. אם לא תימצא מתאימה, ביקש שתקופת המאסר שתוטל עליה לא תהיה ארוכה. בטיעונו הדגיש את נסיבות חייה המורכבות של הנאשמת. בהתייחס לבקשת המאשימה להטלת פיצוי טען שבנסיבות העניין, אין מקום לפצות את המתלונן.

7. הנאשם ויתרה על זכותה למילה האחרונה.

ההליך בבית המשפט הקהילתי

8. בעידודו של בית המשפט ובהסכמת המאשימה, נעשה ניסיון להעביר את התיק לטיפולו של בית המשפט הקהילתי. ואולם לאחר שכבר גובשה תכנית טיפולית בעניינה, לא שיתפה הנאשמת פעולה עם ההליך ועל כן הוחזר התיק לטיפול.

חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות בשב"ס

9. לאחר שהנאשמת לא התייצבה לפני הממונה על עבודות שירות בשב"ס, ניתנה לה הזדמנות נוספת לעשות כן. אולם גם לאחר שהתייצבה, לא המציאה את המסמכים הרפואיים שנדרשו ממנה ומשכך לא ניתנה חוות דעת ממנו בעניינה.

10. כך שלעת עתה בהיעדר חוות דעת מטעם הממונה, לא ניתן לגזור על הנאשמת מאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

11. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו הם ערך ההגנה על גופם, כבודם ושלוות נפשם של אנשי הסגל הרפואי ושל מאבטחי בית חולים ומוסדות ציבור אחרים; וערך השמירה על מוסדות רפואיים כשהם נקיים מאלימות, מלשון גסה ומשתלחת ומהתנהגות שאינה הולמת את המקום ואופיו.

13. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** אינה מבוטלת בשל כל אלה: האירוע התרחש בבית חולים, האירוע כלל צעקות וקללות שהופנו כלפי הצוות הרפואי; הביטויים שבהם עשתה הנאשמת שימוש הן כלפי הצוות הרפואי והן כלפי המאבטחים היו מכוערים, גזעניים ופוגעניים; התנהגותה של הנאשמת העלתה צורך להזעיק מאבטחים נוספים; תקיפת המאבטח נעשתה בדרך של שפיכת כוס קפה על פניו.

14. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**: בחינת הפסיקה בנסיבות דומות של תקיפת מאבטחים, פקחים וכד' לרבות במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות חמורות בהשוואה לתיק שלפנינו, מעלה שככלל נוהגים בתי המשפט לגזור עונשים במנעד רחב שבין מאסר מותנה ועד מאסרים ממושכים בפועל.

עפ"ג (מח' ת"א) 36501-08-14 **אנג'ל נגד מדינת ישראל** (16.02.2015): נדון ערעורו של נאשם שהורשע באיומים ובתקיפת עובד ציבור בתפקיד ונידון לעונש בן **6 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים**. בנסיבות התיק, תקף הנאשם מאבטח בבית חולים לאחר שהלה אמר לו שעליו לשלם עבור החנייה בחניון בית החולים. הנאשם איים על המאבטח ועל מאבטחים נוספים במקום, ונסע קדימה עם רכבו תוך שגלגל הרכב עלה על רגלו של המתלונן. למאבטח נגרמו כאבים והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט המחוזי התערב חלקית בהכרעת דינו של בימ"ש קמא בכך שהרשיע את הנאשם בעבירות איומים ותקיפה, חלף עבירת תקיפת עובד ציבור שבה הורשע בהית משפט קמא, אך לא מצא הצדקה להתערב בעונש.

עפ"ג (י-ם) 24716-02-14 **מחיסן נגד מדינת ישראל** (14.03.2014): נדחו ערעוריהם של שני נאשמים שהורשעו בתקיפת שוטר ובתקיפת עובד ציבור, וכל אחד מהם נידון **למאסר בפועל בן 7 חודשים לצד עונשים נלווים**. בנסיבות התיק, הגיעו הנאשמים יחד עם בני משפחה נוספים לבקר את אחיהם המאושפז בבית חולים. מאבטחים ושוטרים שנכחו במקום מסרו להם שעליהם להמתין בחוץ, ובתגובה דחפו הנאשמים את המאבטחים והכו אותם ואת השוטרים בליווי קללות וצעקות. גם מחוץ לבית החולים המשיכו להתפרע, ואחד הנאשמים הכה את אחד השוטרים במכת אגרוף וגרם לדימום בפניו. בימ"ש קמא קבע שמתחם העונש ההולם

את המעשים נע בין מאסר קצר בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר ממש. בית המשפט המחוזי קבע שלא נפל פגם בקביעת המתחם.

ע"פ (מח' מרכז) 14342-08-13 פלוני נגד מדינת ישראל (05.01.2014): התקבל באופן חלקי ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפת מאבטחים, תקיפת שוטר, איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי, והתנגדות למעצר, כך **שעונשו הופחת ל-10 חודשי מאסר בפועל** חלף 12 חודשים שגזר עליו בית משפט קמא, לצד עונשים נלווים. תקופת המאסר כללה הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים בחופף. בנסיבות התיק, תקף הנאשם מאבטחים בתחנה מרכזית והתנגד למעצרו. ביהמ"ש המחוזי פסק כי הוא רואה עין בעין עם ביהמ"ש קמא את מתחם העונש שנקבע - מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (חי') 22567-05-18 מדינת ישראל נגד עבאס ואח' (01.04.2019): נידון עניינם של שישה נאשמים שתקפו מאבטח בבית חולים בעת שביקרו את קרוב משפחתם לאחר שהמאבטח אמר להם שרק שניים מתוכם יכולים לשהות במחלקה. חמישה מהנאשמים אחזו במאבטח ותקפו אותו באגרופים ועל כן הורשעו בתקיפת עובד ציבור. נאשם נוסף התפרע וקרא לעבר המאבטח קריאות גנאי ועל כן הורשע בהתנהגות פרועה במקום ציבורי. הנאשמים נידונו לעונשים שונים על פי חלקם בעבירות, החל **ממאסר מותנה שלצדו קנס ועד 6 חודשי מאסר בעבודות שירות**.

ת"פ 16788-07-15 מדינת ישראל נגד ז'ורנו (27.02.2018): הנאשמת נידונה **למאסר על תנאי, קנס ופיצוי**, לאחר הרשעתה בתקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקידו. בנסיבות התיק, תקפה הנאשמת מאבטח ברכבת לאחר שסירבה לבקשתו להיבדק בעמדת הבידוק. הנאשמת הכתה את המאבטח בפניו באמצעות תיקה ובמכות אגרופ, הכתה מאבטח נוסף במכת אגרופ בפניו, וירקה לעבר מאבטח שלישי וכינתה אותו במילות גנאי. נדחתה בקשת הנאשמת לביטול הרשעתה. נקבע שמתחם העונש ההולם את המעשים נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים. ערעור הנאשמת לביהמ"ש המחוזי נדחה (עפ"ג (מח' מרכז) 24059-04-18 ז'ורנו נגד מדינת ישראל (16.07.2018)).

15. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **היעדר תכנון שקדם לביצוע העבירה**; העבירה נעברה ללא תכנון מוקדם אלא כהתפרצות ספונטאנית ואלימה של הנאשמת בתגובה להתרחשויות שונות בבית החולים.

ב. **חלקה היחסי של הנאשמת בביצוע העבירה**; הנאשמת היא שנקטה לשון גסה ואלימה באירוע, היא שהסלימה את תגובתה וכפועל יוצא מכך גם את צעדי האכיפה שנקטו נגדה, ועל כן שהיא שנושאת במלוא האחריות למעשיה ולהשלכותיהם.

ג. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; בפועל לא גרמו מעשיה של הנאשמת לנזקים פיזיים למאבטחים שהותקפו. אולם במעשיה גרמה הנאשמת לנזק מורלי למאבטחי בית החולים ולפגיעה בכבודם כמאבטחים הממונים על שמירת הביטחון בבית החולים וכבני אדם.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, מצאתי לאמץ את מתחם העונש ההולם שאותו הציעה המאשימה, דהיינו **מתחם הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי**.

17. במקרה דנא, לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

18. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשמת**; לנאשמת נסיבות חיים מורכבות כפי שפורט בהרחבה בתסקיר. למרבה הצער מצא שירות המבחן שהנאשמת אינה יכולה להפיק תועלת מקשר טיפולי ועל כן נמנע מהמלצה בכיוון זה. כך גם לא שיתפה הנאשמת פעולה עם בית המשפט הקהילתי שיכול היה להועיל לשיקומה באספקטים השונים של חייה ולאפשר לה לצאת לדרך חדשה. בשל המאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשמת, דומה אפוא שאין מנוס אלא לגזור עליה מאסר, על אף הקשיים המובנים בעונש מסוג זה הן מבחינת הפגיעה בנאשמת וההשפעה על חייה והן מבחינת האפקט הקרימינוגני של המאסר.

ב. **אי נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה**; הנאשמת כפרה באשמתה ובחרה לנהל את התיק ולהיאבק על חפותה. נכון, שמורה לנאשמת זכותה לטעון לחפותה ולהאמין בה, ואין לזקוף זאת לחובתה. כך נקבע במפורש בסעיף 40א(6) לחוק העונשין שזו לשונו: "...ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקף לחובתו". עם זאת, משכפרה הנאשמת באשמה והיא אינה מקבלת אחריות, אינה מצטערת, אינה מכה על חטא, ואינה מביעה חרטה, לא תוכל ליהנות מההקלות השמורות למי שהודה.

ג. **עברה הפלילי של הנאשמת**; לנאשמת עבר פלילי מכביד הכולל

11 הרשעות משנת 1990 ועד שנת 2019, במגוון רחב של עבירות, כדלקמן:

בשנת 2019 הורשעה באיומים ונידונה למאסר בפועל למשך 100 ימים ומאסר על תנאי;

בשנת 2016 הורשעה בהתנהגות פרועה במקום ציבורי ובשימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, ונידונה למאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה;

בשנת 2014 הורשעה בארבע עבירות מרמה ונידונה למאסר על תנאי, קנס, צו של"צ והתחייבות להימנע מעבירה;

בשנת 2012 הורשעה בתקיפה בן זוג ובהפרעה לשוטר ונידונה למאסר על תנאי וקנס;

בשנת 2011 הורשעה בהחזקה או שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית ונידונה למאסר על תנאי;

בשנת 2010 הורשעה בהטרדה באמצעות מתקן בזק ונידונה למאסר על תנאי;

בשנת 2008 הורשעה בתקיפת עובד ציבור ונידונה למאסר בפועל בן 5 חודשים ומאסר על תנאי;

בשנת 2002 הורשעה בהיזק לרכוש במזיד ונידונה למאסר על תנאי והתחייבות;

בשנת 1996 הורשעה ב-31 תיקים שצורפו במגוון עבירות ובין היתר בעבירות סמים, אלימות, מרמה, התפרצות, ותקיפת שוטרים - ונידונה למאסר בפועל למשך 6 חודשים ומאסר על תנאי;

בשנת 1996 הורשעה בהיזק לרכוש במזיד ובתקיפה, ונידונה למאסר על תנאי והתחייבות;

בשנת 1990 הורשעה באלימות כלפי ממלאי תפקיד ונידונה למאסר בפועל למשך 30 יום, מאסר על תנאי וקנס.

עברה המכביד של הנאשמת נזקף לחובתה ומצביע כל כך שהיא אינה אוחזת בערכים נורמטיביים וכי במהלך חייה הסתבכה פעם אחר פעם בעבירות מסוגים שונים.

19. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשמת **באמצע מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשמת עונש של מאסר קצר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

למרות שסברתי שנקודת האיזון העונשית הראויה ממוקמת במאסר בעבודות שירות,

משלא שיתפה הנאשמת פעולה עם ההליכים בעניין זה ומשלא מונחת לפניי חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות בשב"ס, לא נותרה ברירה בידי אלא לעלות למדרגת המאסר הממשי. עם זאת אאפשר לנאשמת

להשלים את ההליכים צול הממונה כדי שניתן יהיה למצות את הסיכוי לדון אותה למאסר בעבודות שירות.

צמצמתי את ימי המאסר בהתחשב בנסיבות חייה המורכבים של הנאשמת לרבות הטראומה שעברה עת נפגעה בעבר באירוע ירי.

מאסר על תנאי - הארכתו או הפעלתו

20. אקדים ואומר שלא מצאתי שיהא זה מוצדק להאריך את המאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשמת ועל כן נוכח הרשעתה בתיק זה אין מנוס אלא להפעילו.

21. נגד הנאשמת תלוי ועומד מאסר מותנה בן 30 ימי מאסר שהוטל בת"פ 2332-01-16 של בית משפט השלום בירושלים אשר אין מחלוקת בין הצדדים שהוא בר הפעלה בתיק דנא.

22. בהתאם לסעיף 55 לחוק העונשין יש להורות על הפעלת התנאי מקום שבו עבר הנאשם עבירה נוספת במהלך תקופת התנאי. ואולם בסעיף 56(א) נקבע חריג שלפיו ניתן להורות על הארכת התנאי מטעמים שירשמו אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעילו. על פי סעיף 56(ב) לא ישתמש בית המשפט בסמכות זו אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת. כלומר, ניתן להאריך את התנאי פעם אחת בלבד אם עבר הנאשם עבירה נוספת אחת. ואולם אם עבר הנאשם יותר מעבירה נוספת אחת, קיימת חובה להפעיל את התנאי ולא ניתן להאריכו.

23. במקרה זה לא מצאתי שקיימים טעמים מיוחדים להארכת התנאי. אדרבא, קיימים טעמים טובים להפעלתו.

שני טעמים עיקריים עומדים בבסיס מסקנתי:

לא ניתן להאריך תנאי ולגזור מאסר באותו מעמד; על פי סעיף 56 לחוק, הארכת מאסר על תנאי אינה מאפשרת לגזור עונש מאסר לרבות מאסר על תנאי, מה שנחוץ במקרה שלפנינו נוכח נתוני הנאשמת.

עברה הפלילי המכביד של הנאשמת אינו מתיישב עם הארכת התנאי וזאת משיקולי הלימה והרתעה.

24. לפיכך החלטתי כאמור שיש להפעיל את המאסר המותנה.

סוף דבר

25. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה השונים - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשמת את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בן 60 יום.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 30 הימים אשרהוטל על הנאשמת בת"פ (י-ם) 2332-01-16 בחופף למאסר שהוטל בתיק זה.

ג. הנאשמת תישא תקופת מאסר כוללת בת 60 יום.

אם תשלים הנאשמת את ההליכים מול הממונה על עבודות שירות בשב"ס ותתאים לעבודות שירות, תישא את מאסרה בעבודות שירות, ואם לאו, תישא את מאסרה בין כותלי הכלא.

ד. מאסר בן חודשיים שאותו לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך שנתיים מיום שחרורה מהמאסר עבירת אלימות ותורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.

ה. פיצוי למאבטח דמיטרי לבדב, בסך 1,000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 01.09.2021. לא יופקד סך הפיצוי במועד, יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום גזר הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי נפגע העבירה.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים ולממונה על עבודות שירות בשב"ס.

הממונה יגיש את חוות דעתו לבית המשפט עד ליום 01.10.2021 לאחר שהנאשמת תמציא את המסמכים הרפואיים שנדרשו ממנה.

קוצב לנאשמת 45 יום לשם העברת המסמכים לממונה.

זכות הערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום, תימנה מיום מתן גזר הדין המשלים.

ניתן היום, ט"ז אב תשפ"א, 25 יולי 2021, במעמד הצדדים.